

Náš Pán na púšti.

O niekoľko dní začneme prežívať obdobie pôstu – duchovnej prípravy na slávenie Veľkonočných sviatkov. Liturgia nás preto privádza od krstu Pána v Jordáne do nepohostinnej púšte. Vieme, že pobytom na púšti sa náš Pán vnútorne pripravuje na svoje poslanie, na vystúpenie pred Izraelom, na poslednú a najťažšiu časť svojho poslania.

Ako vidíme, krst v Jordáne a zostúpenie Ducha Svätého znamenajú podstatný obrat v Ježišom živote. Všetko, čo nasleduje, vyzerá ako nečakané a iné ako pred tým. Napríklad nepočujeme nič o Pánovej rozlúčke s rodinou v Nazarete. A sme presvedčení, že ani žiadna nebola. Od Jordánu sa ale už nevrátil k svojmu predchádzajúcemu životu a zamestnaniu. Podľa sv. Marka evanjelistu Duch Svätý po krste viedol Ježiša do púšte.

Prečo do púšte? Prečo ho nevedie domov k svojim? Prečo nie k národu a prečo nie do cirkvi? Prečo práve na púšť do samoty, do takého nepríjemného prostredia? Ale na koho zostúpi Duch Svätý zažije aj takúto nezvyklosť. Skúsme sa zamyslieť a pochopiť pôsobenie Svätého Božieho Ducha. „Ty si môj milovaný Syn“ - volal Otec z neba. To znamenalo splnenie prorociev, pomazanie, ustanovenie za Mesiáša, skrze ktorého má prísť pre celý svet spása. A to je veľká vec, ktorú potrebuje prežiť, spracovať v tichu na púšti. Niekde tam v úplnej samote s Bohom Otcem. Naším Pánom veľmi silno pohlo, zmocnilo sa a preniklo Božie oslovenie a poslanie. Nový životný smer potreboval takéto ticho a prípravu. Mnohí ľudia sa samoty boja. No, pre bohaté duše nie je samota trestom, ale odmenou. Veľké myšlienky sa vždy rodili v samote.

Pán Ježiš miloval ľudí, ale vieme, že veľa ráz pred nimi aj utekal a vyhľadával samotu s Bohom. Ak chceme ľuďom lepšie slúžiť a viac im osožiť ako tí druhí, musíme sa z času na čas od nich vzdialiť.

Všetko veľké a spásanosné vyžaduje takúto samotu na púšti s Bohom. Ale prečo práve na púšti? Či by takúto samotu nebol našiel aj na vrchoch alebo v tichom tieni zelených lesov? Takéto prostredie by sa bolo po slávnom zážitku v Jordáne hodilo lepšie. Nuž, ale Svätý Duch nerobí nikdy nič bez významu. Ak ho vedie do tohto vyľudneného pieskového suchopáru, do tohto nepohodlia, medzi smutné a strašidelné kamenie, má na to zaiste nejaký dôvod.

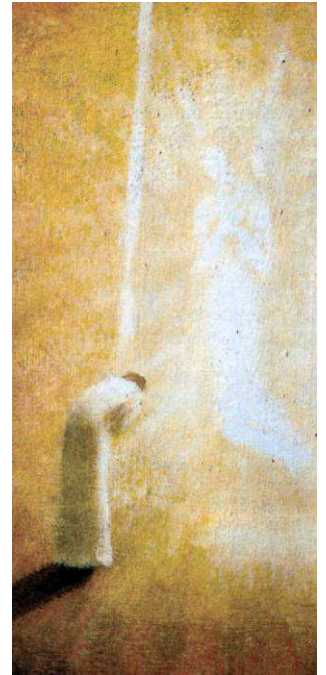
Púšte sú v Písme vždy symbolmi skazy a hriechu. Oddávna pokladali púšť za bydlisko nečistých duchov. Púšť je absolútny protiklad záhrady. A večná túžba v človeku nie je po púšti ale po záhrade. Človek – Adam mal podľa Božích plánov bývať v záhrade. Je preto čudné prečo vedie Duch Boží nášho Pána na púšť, zo svetla do tmy, spod otvoreného neba do mora kamenia, od otcovho hlasu do hluchej samoty. Nazdávame sa, že kvôli nám. Adam to v záhrade prehral, a preto musel odísť na púšť, ktorá sa stala našou pravou skutočnosťou v porovnaní s nádherou raja. Náš

Pán prišiel na púšť práve preto, aby vyhnaného človeka vyslobodil, prišiel sňať tú strašnú kľatbu a premeniť ho znovu na obyvateľa záhrad. Začína tam, kde človek skončil. Ale koniec Božieho ľudu – ako nám pripomína Zjavenie – nebude púšť, ale záhrada.

Podľa pripomienky sv. Marka bol Pán na púšti bez ľudí, ale nie bez zvierat. Zdá sa, že tu ide o ďalší symbol. Na začiatku bola medzi človekom a zvieratami dokonalá harmónia, ktorá sa pádom človeka porušila. Tu na púšti ju vidíme znovu napravenú, lebo je v nej rajsý človek, ktorý nepadol, nezhršil. A okrem toho zvieratá môžu byť aj symbolom našej zverskosti. Zvieratá sú nižšie bytosti než sme my ľudia, ale predsa sa stáva, že človek stratí rozum a je na ich úrovni, stáva sa zvieratom, lebo podlieha zvieracím chutiám a túžbam. A Pán prišiel do blízkosti týchto ľudských zvierat, aby im vrátil ľudskosť, ich pôvodnú výšku.

Obraz samoty do ktorej viedol Duch nášho Pána ešte nie je úplný. Okrem zvierat tu bol ešte niekto. Dobrý Duch ho hnal do púšte preto, aby sa tu stretol so zlým duchom. Boli tu teda dvaja. Vieme, ako intenzívne sa od narodenia zaujímal o Ježiša z Nazareta temná moc. A tá si nemohla nevšimnúť to, čo sa udialo s ním pri Jordáne, keď sa otvorilo Nebo a Boh ho vyhlásil za svojho milovaného Syna. Evanjeliá takúto moc otvorene nazývajú diablom – satanom. Naša moderná doba pokladá používanie takýchto termínov za tmárstvo. Neuznáva existenciu Boha a neuznáva ani existenciu diabla. Ale ako ktosi povedal najväčším klamstvom tohto zlostinika je presvedčiť ľudí o tom, že nie je, a myslieť si, že neexistuje. Čo nám to však pomôže, ak si budeme navrávať, že nie je, keď v praktickom živote to diabolské zostáva s nami? Kto len troška vidí a počuje, čo sa medzi ľuďmi robí, tomu jeho jestvovanie netreba dokazovať. Je príliš mnoho tých škôd a krvácajúcich rán, ktoré svedčia o jeho pôsobení. No musíme si povedať aj to, že by bolo pre nás veľmi nezdravé a nebezpečné vidieť problém pokušenia len v pokušiteľovi a zvalovať všetku vinu za svoje porážky len na satana.

Spolu máme tri evanjeliové správy o pokušaní Pána na púšti. Duchovným zmyslom počujeme nášho Pána, ako túto skúsenosť rozpráva učeníkom: „Bol som vedený Duchom na púšť, aby ma tam pokúšal diabol.“ Je to veľmi záhadná veta, ale ako žiadna iná nám dáva nazrieť do tajuplnej prosby, ktorú učil svojich učeníkov modliť sa každodenne: „A neuved' nás do pokušenia, ale zbav nás Zlého.“ V pôstnom období bude dobré sa vedome a pokorne modliť túto prosbu, a rovnako i prijať pomocnú Božiu ruku, ktorá nás bude ochraňovať od zlého a povzbudzovať k dobrému. Prijaj' ju tak, že s Božou pomocou sa budeme chrániť a vyhýbať zlu a konať vedome a s láskou čo najviac dobra.

R.- Uzdrav ma, Pane, zhršil som proti tebe.

1. Blažený, kto pamätá na bedára; *
v deň nešťastia ho vyslobodí Pán.
2. Pán ho bude chrániť, zachová ho nažive, urobí ho šťastným na zemi *
a nevydá ho nepriateľom napospas.
— R.
3. Na lôžku bolesti Pán mu pomoc poskytne, *
v chorobe sníme z neho všetku slabosť.
4. Volám: „Pane, zmiluj sa nado mnou, *
uzdrav moju dušu, zhršil som proti tebe.“
— R.
5. Ty sa ma ujmeš, lebo som nevinný, *
a naveky ma postavíš pred svoju tvár.
6. Velebený buď, Pane, Bože Izraela, *
od vekov až naveky. Staň sa. Amen.
— R.

Na Popolcovú stredú vstúpime do obdobia Veľkého pôstu. Voláme ho Veľkým. Ale môže byť Malý, alebo Nijaký - Žiadny. Všetko závisí od toho, aký osobný postoj k nemu zaujmeme. K pôstu môžeme pristupovať ako k nejakej informácii. Napríklad k informácii o astronomickej jari, čiže prijať do svojho vedomia nejaké informácie, že sa čosi okolo mňa deje.

V katolíckej Cirkvi sa zmení liturgická farba, kňaz bude oblečený do fialového ornátu, zmenia sa liturgické piesne, nápevy, nebude sa spievať aleluja, jednoducho zmenia sa elementy liturgie. Vo mne sa pritom nemusí zmeniť nič. V takom prípade ide o nekresťanský prístup ku kresťanskej skutočnosti Veľkého pôstu. Bolo by dobre, keby sme sa všetci usilovali prežiť tento čas ako čas intenzívnej duchovnej prípravy slávenia Veľkonočného Trojdnia, čiže Veľkonočných sviatkov.

Ako to máme urobiť, pouča nás dlhoročná praktika Cirkvi. Predovšetkým máme sa výraznejšie ako doteraz postaviť pred nášho Vykupiteľa, pred nášho Pána Ježiša. Rozjímať nad jeho utrpením, ktoré znášal pre nás, a za našu spásu. V tom nám môže pomôcť účasť na krížovej ceste, spoločná modlitba a meditácia Svätého písma v rodine, intenzívnejšia osobná modlitba, čítanie katolíckej tlače a kníh.

Ponáraním sa do hĺbky tajomstva vykúpenia si môžeme lepšie a hlbšie uvedomiť hrôzu hriechu. Lepšie a hlbšie si môžeme uvedomiť potrebu obrátenia, skončovať s hriechom, prerušiť kontakty so všetkým, čo nás nabáda a privádza k hriechu. Ide o radikálne rozhodnutie, o radikálny boj aj so všednými hriechmi a kráčanie ku kresťanskej dokonalosti. Uľahčiť nám to môže úprimné a odvážne ponorenie sa do hĺbky vlastného svedomia, či už cez veľkopôstne obnovy, či cez sviatosť zmierenia.

Uvedomenie si lásky, akú nám preukázal Boh - Otec cez utrpenie a smrť svojho jediného a milovaného Syna Ježiša Krista, uvedomenie si krutej nevďačnosti vyjadrenej cez spáchané hriechy nás všetkých - to je zmyslom zadosťučinenia a pokánia.

Preto kresťania od začiatku praktizovali pôst - nazývaný Veľkým, lebo prevyšoval iné pôsty časom trvania - trval štyridsať dní, čiže od Popolcovej stredy do Zeleného štvrtka. Rovnako bol veľký čo sa týka obsahu, spočíval na značnom obmedzení počtu jedál, často to bolo iba jedno jedlo denne, ďalej v akosti prijímanej potravy a v zrieknutí sa rôznych zábav. To všetko znamenalo aj ušetreniu peňazí, ktoré sa v najstaršej kresťanskej tradícii potom dávali chudobným. Mnohí si tieto praktiky osvojili aj dnes. Nájdu sa ale aj takí, ktorí povedia: veď toto všetko je prežitie, zastarané a nemoderné. Pripusťme, že je to nemoderné, ale pripusťme aj to, že je to moderná nutnosť, aby sme dokázali aj my poskytnúť duchovne i materiálne hladným to, po čom sami túžime - Ježiša Krista, ktorý má moc zmeniť nás i celý svet.

Blumentál 2/09 Ján Hreha, kaplán, CsCR

O človeku si vytvoríme obraz a na tento obraz ho pevne pribijeme. Zväčša je to vymyslený obraz, jednostranný, skreslený, a teda falošný. Väčšinou toho druhého ani bližšie nepoznáme. Stačí, že patrí k nejakej inej skupine, inej strane, inej triede, rase či náboženstvu. Stojí na opačnej strane, a preto je jeho obraz poznačený neznalosťou, antipatiou, strachom a nenávisťou.

*Pravý obraz človeka
môže nakresliť iba láska.*

*Láska hovorí:
Nijakého človeka nemožno odsúdiť,
každý človek je hoden lásky.*

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Na budúcu nedeľu je jarná zbierka na charitu

Sväté omše v 7.týždni Cezročného obdobia (B)

24.II. utorok

18.00 + František Huk, manž. Anna rodičia

Končí sa prvá časť cezročného obdobia

25.II. streda – Popolcová streda – prísny pôst

18.00 + Alojz Stankovič a manž. Anna a rod. Gonosová

27.II. piatok po Popolcovej stredy

17.00 + Ján Nápravník

28.II. sobota po Popolcovej stredy

17.00 + František Peško a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 325 – 352

1.III. 1 Pôstna nedeľa (B)

8.00 + za zdravie a Božiu pomoc

9.15 + za farníkov

Liturgický kalendár

23.II. pondelok sv. Polykarp, biskup a mučeník

24.II. utorok sv. Modest, biskup

25.II. streda Popolcová streda – deň pokánia v Cirkvi

26.II. štvrtok sv. Alexander, biskup

27.II. piatok sv. Gabriel Possenti, akolyta

28.II. sobota sv. Roman, opát sv. Hilár, pápež

Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás.

Jn 15, 12

„My sme uverili a spoznali, že ty si Boží Svätý.“

Jn 6,69

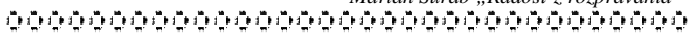
Láska

Ježiš pri Poslednej večeri povedal mnoho krásnych slov. Medzi najkrajšie patrí výzva, aby sa jeho učeníci navzájom milovali. Má to byť do konca sveta najväčšie znamenie, aby svet uveril v neho, a aby videl jeho prítomnosť v živote kresťanov.

Kto nemiluje ľudí, nebude vedieť ani s nimi komunikovať. Nepomôžu mu žiadne knižné pomôcky alebo kurzy o komunikácii. Aj keď sa môže veľa naučiť, ostane hercom a nie pravým Ježišovým učeníkom. Len vtedy to bude mať význam, keď v jeho slovách pocítia lásku. Táto požiadavka je zásadná a nenahraditeľná. Naše slová majú byť nesené na vlnách lásky k ľuďom. Sú však ľudia, ktorí nielen cítia, že naše slová vychádzajú z dobrého srdca, ale ktorým hovoríme konkrétne slová lásky. Veď koľko krásnych slov povieme niekomu, koho milujeme. Vzťah medzi spriaznenými srdcami, snúbencami a manželmi, je ozdobený mnohými úchvatnými vyznaniami lásky. Zamilovaný človek sa stáva poetom a objavuje v sebe mnoho inšpirácií o láske, ktoré daruje tomu druhému. Vytvára sa tak jedinečný duchovný svet naplnený slovami lásky. Hovoriť pekne slová vyznania lásky patrí medzi duchovné prejavy človeka. A kvalita týchto slov je spojená s kvalitou jeho srdca.

Je krásne hovoriť slová lásky, alebo hovoriť o láske. Nie je to však to najväčšie, čo človek má, alebo môže dokázať. V podstate, ak k niekomu máme citový vzťah, nie je až takým veľkým problémom povedať mu mnoho krásnych slov. Vážnejšie je však to, či dokážeme pokryť naše slová konkrétnymi skutkami. Čo z takých ľúbostných vyznaní, keď človek, ktorý ich povie, nie je schopný sa pre druhého obetovať? Láska a obeta sú nerozlučné sestry. Kto chce milovať bez obetí, je zlým človekom, a vzťah s ním môže skončiť katastrofálne. Koľko žije medzi nami nešťastných ľudí, ktorí uverili plamenným vyznaniam lásky, ale neboli schopní otestovať si tieto slová v konkrétnom reálnom živote. Počuli, že ich niekto miluje, ale nevedeli, či sa dokáže aj obetovať. Ježiš sa za to, čo povedal, aj obetoval.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

Ježišu, v tichu, ktoré ma robí známym iba tebe, v tichu, ktoré skrýva v sebe všetko, čím som, v tichu, v ktorom sa môžem stretať s tebou, prichádzam k tebe, k Bohu, ktorý si prišiel ako Nepoznaný.

Narodil si sa v chudobe mimo záujmov sveta.

Vyrastal si ako obyčajný chlapec, pracoval ako obyčajný, jednoduchý tesár.

Zjavil si sa navonok ako bezvýznamný človek, jeden z milióna, a predsa jestvujú srdcia, ktoré ťa spoznávajú a prijímajú ako Božieho Syna.

Patrí k nim Mária a Jozef, ktorí sa celkom dávajú do služby tvojho života, pastieri, ktorí uveria slovám anjela, králi z Východu, čo sa ti klaňajú ako Kráľovi.

Navonok ako celkom obyčajný človek, vo vnútri Boh.

Navonok ako bezvýznamný, vo vnútri Ten, bez ktorého by nič nemalo význam.

Navonok ako jeden z mnohých,

vo vnútri Ten, ktorý je jediný.

Navonok ako zabudnutý, vo vnútri Ten, na ktorého nemožno zabudnúť.

Navonok ako odmietnutý,

vo vnútri Ten, ktorého odmietnuť znamená nežiť.

Pane, v mojom prípade to býva často inak.

Nielen, že sa javím navonok iný ako vo vnútri.

Často sa prichytím, že žijem iba vonkajškom.

Som neraz citlivý na každý vonkajší prejav, som veľmi zaujatý tým, čo si druhí o mne myslia,

čo o mne druhí hovoria,

ako sa ku mne druhí správajú...

Som citlivý

na svoju „bezvýznamnosť“,

niekedy sa celkom skryte dožadujem svojho uznania či rešpektovania.

Keď však hľadím na teba, Pane, ako hlúpo si pripadám.

Ty si neváhal navonok na seba vziať nielen podobu človeka, ale dokonca sluhu.

Ty vieš a žiješ plne vo vedomí, že si od Boha vyšiel a k Bohu sa vraciaš, vieš, že si jedno so svojím Ocom, vieš, že si Kristus, Syn živého Boha, a predsa si neváhaš kľaknúť, aby si slúžil, aby si bol navonok pokladaný za jedného z ľudí...

A tak si kľakám, Ježišu, k tebe a prosím, pomôž mi znova a znova žiť v hĺbke srdca pravdu, kým som - som tvoj, som Boží... a navonok dosvedčovať túto skutočnosť tichosťou a pokorou srdca, ktorú chceš, aby som sa prichádzal učiť od teba.

A tak som tu, Pane,
ty vidíš, aký som vo vnútri i navonok, ty oživuj vo mne
pravdu môjho vnútra a pomáhaj mi žiť navonok tak, aby
som bol tichý a pokorný srdcom, aby som sa usiloval
milovať a slúžiť ako ty, aby som sa zbavoval zdaní
a trezrlivo sa usiloval žiť životom čím viac podobnejším
tebe.

Viem, že bez teba to nebudem môcť urobiť, preto ťa
prosím, buď so mnou, buď vo mne, buď mojim viničom,
aby som ja mohol byť tvojou ratolesťou, buď so mnou,
aby som mohol prinášať ovocie.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane... – meditácie

DAR SLUŽBY Okolo polnoci stálo auto jednej staršej
africkej Američanky na kraji cesty. Lialo ako z krhly.

Pokazilo sa jej auto a ona zúfalo potrebovala pokračovať v
ceste. Premočená do nitky sa rozhodla, že sa pokúsi zastaviť
blížiacu sa vozidlo. Za jeho volantom sedel mladý beloch.
Zastavil a pomohol jej. Priviezol ju do najbližšieho mesta a
zaplatil jej taxík. Zdalo sa mu, že žena sa veľmi, veľmi ponáhla.
Zapísala si jeho adresu, poďakovala mu a odišla.

O sedem dní neskôr klopal niekto na dvere bytu tohto mladého
muža. Keď otvoril, čakalo ho tam prekvapenie. Pred dverami
bol položený veľký farebný televízor a stereomagnetofón. Na
priloženom papieri bolo napísané:

*Milý pán Baker,
ďakujem, že ste mi v tú noc pomohli. Dážd' zmočil nielen moje
šaty, ale aj moju náladu. Potom ste prišli vy. Vďaka vám som
mohla byť pri posteli svojho zomierajúceho manžela skôr, než
navždy odišiel. Boh nech vám požehná za vašu pomoc a
nesebeckú službu iným!*

**Najdôležitejšia hodina je tá prítomná. Najdôležitejším
človekom je vždy ten, ktorý práve stojí predto mnou.
Najnevýhnutnejším činom je vždy láska**

Echart

Lectio divina

Moc nad hriechom a chorobou

Mk 2,1-12

¹Po niekoľkých dňoch sa znovu vrátil do Kafarnauma.
Roznieslo sa, že je v dome. ²Nahrnulo sa ta veľa ľudí, takže
už nemali miesta ani predto dvermi. A Ježiš im hlásal slovo.
³Vtedy k nemu prišli štyria, ktorí priniesli ochrnutého
človeka. ⁴Pretože sa k nemu pre množstvo ľudí nemohli
dostať, otvorili strechu tam, kde bol Ježiš, a otvorom spustili
lôžko, na ktorom ležal ochrnutý. ⁵Keď Ježiš videl ich vieru,
povedal ochrnutému: Syn môj, odpúšťajú sa ti hriechy!
⁶Sedeli tam aj niektorí zákonníci a vo svojom vnútri
uvažovali: ⁷Čo to tento človek hovorí? Rúha sa! Odpúšťať
hriechy môže jedine Boh. ⁸Ježiš hneď svojím duchom
spoznal, že takto uvažujú a spýtal sa: Prečo takto uvažujete
vo svojom vnútri? ⁹Čo je ľahšie? Povedať ochrnutému:
Odpúšťajú sa ti hriechy — alebo povedať: Vstaň, vezmi si
lôžko a choď! ¹⁰Aby ste však vedeli, že Syn človeka má
moc odpúšťať hriechy na zemi, povedal ochrnutému:
¹¹Hovorím ti, vezmi si lôžko a choď domov! ¹²On vstal, vzal

si lôžko a pred očami všetkých odišiel. Všetci žasli, velebili
Boha a hovorili: Čosi také sme ešte nikdy nevideli.

Ďalšie čítania: Iz 43,18-19.21-22.24-25; Ž 41,2-3.4-5.13-
14; 2Kor 1,18-22

ČÍTANIE:

Predstavme si scénu, ktorú opísal Marek.
Skupinka ľudí prináša svojho ochrnutého
priateľa do domu, kde učil Ježiš. Tento chorý muž je úplne
bezmocný a pasívny. Nedozvedáme sa ani, či prosil sám za
seba - na rozdiel od malomocného, o ktorom sme čítali
minulý týždeň. Ale jeho priatelia boli naozaj veľmi aktívni.
Priniesli ho ochrnutého na lôžko priamo k Ježišovi, lebo
mali veľkú vieru (5. verš). Ale najprv museli vyriešiť
problém - ako dostať tohto muža cez dav a pred Ježiša.
Napadlo im radikálne riešenie. Urobili otvor na streche nad
Ježišovou hlavou a spustili invalida rovno pred neho. Ježiš
spoznal ich vieru a zároveň úpenlivú prosbu. Veľmi vrúčne
prosili Ježiša, aby uzdravil ich priateľa. Ale Ježiša najprv
zaujímal vážnejší problém - hriech. Vyriešil ho odpustením.
Potom na znamenie svojej moci odpúšťať hriechy uzdravil
muža aj od jeho ochrnutia. Ježiš na konci tohto stretnutia
hovoril o sebe ako o „Synovi človeka“.

MEDITÁCIA:

Čo sa môžeme dozvedieť o Ježišovi z tohto
úryvku? Aké sú hlavné poučenia, ktoré si dnes
môžeme preniesť do svojho života?

- Táto udalosť jasne ukazuje, že Ježiš má moc nad
hriechom aj nad chorobou. Uvažujme o tom, čo to pre nás
znamená.

- Boli situácie, keď sme sa cítili bezmocní a nemali sme
ani silu prosiť Boha, aby nám pomohol? Možno poznáme
niekoho, kto je práve teraz „duchovne ochrnutý,“ alebo
potrebuje pomoc, aby sa dostal k Ježišovi. Prosme Boha,
aby nám ukázal, ako mu môžeme pomôcť.

MODLITBA:

Môžeme patriť medzi tých, ktorých sužujú
ich vlastné hriechy. Katolícki kresťania vedia,
že ich hriechy môžu byť odpustené, keď ich
vyznajú kňazovi. Všetci musíme konať pokánie a prosiť
Boha, aby nám odpustil hriechy. Ako pomôcku môžeme
použiť slová piateho verša 41. žalmu: „Povedal som:
Hospodin, zmiluj sa nado mnou! Uzdrav ma! Zhrešil som
proti tebe.“

KONTEMPLÁCIA:

Dnešná liturgia obsahuje dve čítania, ktoré sú
plné prisľúbení o odpustení a Božej vernosti. Ak
sa trápime minulými alebo súčasnými hriechmi,
Iz 43,18-25 ponúka dokonalé riešenie. Boh pobáda svoj ľud,
aby sa nezaoberal minulými udalosťami, ale pripomína mu,
že jeho odpustenie je založené na jeho láskyplnej podstate.
Keď konáme pokánie, jeho odpoveď je ničím nepodmienená
„...nebudem vám pripomínať vaše hriechy“. To ešte
zvýrazňuje druhé čítanie (2Kor 1,18-22). Skrze Ježiša sa
Božie prisľúbenia naplňujú zvučným „áno!“ Nie „možno“,
„niekedy“ alebo „azda“, ale železné „áno!“

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku